

Chambre des Représentants		Raad der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1928-1929	N° 31		Zittingsjaar 1928 1929
	SÉANCE du 24 Janvier 1929	VERGADERING van 24 Januari 1929	

PROPOSITION DE LOI

complétant l'article 5 de la loi du 18 mai 1912 relatif au mode de calcul de la pension des instituteurs mis en disponibilité par suppression d'emploi.

DÉVELOPPEMENTS

MESSIEURS,

L'intention évidente du législateur, dans la loi du 29 juillet 1926, a été que, pour ce qui concerne les instituteurs, leurs pensions soient calculées d'après les années totales de services sur le traitement de base auquel ils auraient droit actuellement s'ils étaient encore en fonctions.

C'est ce qui se fait en général ; mais il y a malheureusement exception pour les instituteurs dont l'emploi a été supprimé et qui ont passé une partie de leur carrière en disponibilité.

D'après l'article 13 de la loi du 31 mars 1884, appliqué en l'occurrence, « le temps de disponibilité compte dans le calcul de la pension, dont le taux est réglé d'après une moyenne, comme si l'intéressé avait joui de son revenu d'activité pendant le temps qu'il a été en disponibilité ».

L'interprétation de ce texte est que le dernier revenu d'activité de l'intéressé sert de base, et non pas le revenu d'après toutes ses années de service.

On a, il est vrai, tenté de remédier à la chose en volant l'article 5 de la loi du 18 mai 1912, conçu comme suit :

« Les membres du personnel enseignant mis en disponibilité par suppression d'emploi pourront faire valoir, dans le calcul de leur pension, leurs années de service actif et celles durant lesquelles ils auront été en disponibilité avec ou sans traitement d'attente. »

Ce qui guidait le législateur, c'était la pensée d'assimiler complètement, au point de vue du montant de la pension, l'instituteur en disponibilité par suppression d'emploi à l'instituteur en activité.

Cette pensée s'est, du reste, manifestée pour d'autres fonctionnaires, notamment par le vote de l'arti-

WETSVOORSTEL

tot aanvulling van artikel 5 der wet van 18 Mei 1912 betreffende de wijze van berekening van het pensioen der onderwijzers, wegens ambtsafschaffing tijdelijk buiten dienst gesteld.

TOELICHTING

MIJNE HEEREN,

De bedoeling van den wetgever bij het tot stand brengen van de wet van 29 Juli 1926, was klaarblijkelijk dat, voor hetgeen de onderwijzers betreft, de pensioenen zouden berekend worden volgens het getal volledige dienstjaren, op de grondslagwedde, waarop zij thans recht zouden hebben indien zij nog in dienst waren.

Dit is wat gewoonlijk gedaan wordt; doch er is ongelukkiglijk eené uitzondering voor de onderwijzers wier ambt werd afgeschaft en die, gedurende een gedeelte van hunne loopbaan, in non-activiteit gebleven zijn.

Volgens artikel 13 der wet van 31 Maart 1884, dat in dit geval wordt toegepast « wordt de duur van de non-activiteit in aanmerking genomen bij de berekening van het pensioen, waarvan het beloop geregeld wordt volgens een gemiddeld cijfer, alsof de belanghebbende zijne activiteitsinkomsten zou ontvangen hebben gedurende de non-activiteit ».

De interpretatie van dezen tekst is, dat de laatste activiteitswedde van den belanghebbende tot grondslag dient en niet het inkomen volgens al zijne dienstjaren.

Men heeft weliswaar den toestand trachten te verhelpen, door artikel 5 der wet van 18 Mei 1912 aan te nemen, dat luidt :

« De leden van het onderwijzend personeel, tijdelijk buiten dienst gesteld tengevolge van ambtsafschaffing, mogen, bij de berekening van hun pensioen, hunne jaren werkelijken dienst doen gelden, alsmede de jaren gedurende welke zij buiten dienst zijn gesteld geweest, met of zonder wachtgeld. »

De wetgever werd geleid door het inzicht den onderwijzer die in non-activiteit is wegens afschaffing van het ambt, ten opzichte van het pensioensbedrag, volkomen gelijk te stellen met den onderwijzer in werkelijken dienst.

Deze gedachte kwam trouwens tot uiting voor andere ambtenaren, namelijk door de goedkeuring

de 6 de la loi du 29 juillet 1926, relativement aux officiers mis en congé. Cet article dispose comme suit :

« Le temps passé en congé avec traitement entier, traitement réduit en demi-traitement, par les officiers admis au bénéfice de l'arrêté royal du 18 décembre 1925, n° 20.866, est compté pour la pension au titre de services effectifs et d'années d'activité dans le grade, le traitement de base est le dernier traitement dont ces officiers auraient bénéficié dans leur grade, au moment de leur admission, s'ils n'avaient pas été mis en congé. »

Serait-ce trop demander d'accorder le même droit aux malheureux instituteurs placés en traitement réduit par suppression d'emploi, et n'est-il pas juste de décréter également pour eux que le traitement de base, pour la fixation de leur pension, sera le dernier traitement du barème actuel dont ces instituteurs auraient bénéficié, d'après leurs années de services, s'ils n'avaient pas été mis en disponibilité ?

Poser la question, c'est la résoudre. Il ne se trouvera pas un député pour s'opposer à ce que les instituteurs soient, sous ce rapport, mis sur le même pied que les officiers dont l'emploi a été supprimé.

Des 1.400 instituteurs mis en disponibilité pour suppression d'emploi, il n'en reste plus que 370, ayant aujourd'hui atteint, en moyenne, l'âge de 70 ans.

La charge qui résulterait de l'adoption de notre proposition ne serait donc pas très considérable.

Ad. BUYL.

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

L'alinéa final de l'article 5 de la loi du 18 mai 1912 est modifié comme suit :

« Les membres du personnel enseignant mis en disponibilité par suppression d'emploi pourront faire valoir, dans le calcul de leur pension, leurs années de service actif et celles durant lesquelles ils auront été en disponibilité avec ou sans traitement d'attente.

» Le traitement de base qui entrera en compte pour la fixation de leur pension sera celui dont ces instituteurs auraient bénéficié, au moment de leur admission à la retraite, s'ils n'avaient pas été mis en disponibilité. Ce traitement sera fictivement augmenté conformément aux dispositions de la loi du 29 juillet 1926 et la pension afférente à ce traitement fictif sera consolidée en vertu de la loi du 13 septembre 1928. »

Ad. BUYL.

van artikel 6 der wet van 29 Juli 1926, betreffende de ontslagen officieren. Dit artikel bepaalt het volgende :

« De verloftijd, met volle, verminderde of halve wedde doorgebracht door de officieren, toegelaten tot het genot van het Koninklijk besluit van 18 December 1925, n° 20866, wordt voor het pensioen gerekend ten titel van werkelijke diensten en van activiteitsjaren in den graad; als grondslagwedde dient de laatste wedde welke die officieren in hunnen graad zouden genoten hebben, op het oogenblik van hunne toelating tot het pensioen, waren zij niet ontslagen geworden. »

Zou het te veel gevraagd zijn, hetzelfde recht te verleenen aan de ongelukkige onderwijzers die, wegens afschaffing van bediening, op verminderde wedde zijn geplaatst, en zou het ook niet billijk zijn dat de grondwedde tot vaststelling van hun pensioen, de laatste wedde wezen zou van het barema dat deze onderwijzers zouden bekomen hebben, volgens hunne jaren dienst, indien zij niet in beschikbaarheid gesteld waren geweest?

De vraag stellen is ze oplossen. Geen enkel Volksvertegenwoordiger kan er zich tegen verzetten dat de onderwijzers, in dit opzicht, op denzelfden voet worden geplaatst als de officieren wier bediening afgeschaft werd.

Van de 1.400 onderwijzers die wegens afschaffing van bediening in beschikbaarheid werden gesteld, blijven er nog slechts 370 over, die heden ten dage gemiddeld den leeftijd van 70 jaar hebben bereikt.

De financiële last die uit de aanneming van ons voorstel zou voortspuiten, zou dus niet aanzienlijk wezen.

Ad. BUYL.

WETSVOORSTEL

EENIG ARTIKEL.

Het laatste lid van artikel 5 der wet van 18 Mei 1912 wordt gewijzigd als volgt :

« De leden van het onderwijzend personeel, tijdelijk buiten dienst gesteld tengevolge van ambtsafschaffing, mogen, bij de berekening van het pensioen, hunne jaren werkelijken dienst doen gelden, alsmede de jaren gedurende welke zij buiten dienst zijn gesteld geweest, met of zonder wachtgeld.

» De jaarwedde dienende tot grondslag voor de vaststelling van het pensioen zal die zijn welke gezegde onderwijzers zouden genoten hebben op het oogenblik van hunne toelating tot het pensioen, indien zij niet tijdelijk buiten dienst waren gesteld geworden. Deze jaarwedde zal fictief worden verhoogd, overeenkomstig de bepalingen der wet van 29 Juli 1926, en het pensioen in verband met deze fictieve jaarwedde zal, naar luid van de wet van 13 September 1928, wordt bevestigd. »

Ad. BUYL.